

Ролі: в театрі — моновистава "Катіте хондо" за Гарсія Лорка, Роксана ("Сірано де Бержерак" Ростана), Селета ("За двома зайцями" М.П. Старицького), Гвіда ("Отак загинув Гуска" М.Г. Куліша), Варвара Репніна ("Стіна" Ю.М. Щербака), Маша ("Три сестри" А.П. Чехова), Ярославна ("Слово о полку Ігоревім", інсценізація Я.М. Стельмаха); в кіно — Марфа ("Царева наречена", 1965), Сонечка Варенцова ("Гадюка", 1966), Марія ("Комісар", 1967), Руза ("Вавилон-XX", 1980), Рогніда ("Ярослав Мудрий", 1982), Катерина Білокур ("Буїна", 1990), пані Лісовська ("Роксолана", 1995—96) та ін.

Орден княгині Ольги III ст. (2000).

НЕЗДОЛЯ Олександр Іванович — військовий журналіст, генерал-майор (1993), Н.17.03.1945 в смт Мар'їнка Донець обл. Закінчив ф-т журналістики Львів. вищого військово-політичного училища (1970). В 1971—79 працював у Центр. апараті КДБ України, 1980—81 — керівник штабу команди "Карпати" спецназу Комітету держбезпеки України в Афганістані, 1981—91 — начальник відділу КДБ Львів. обл., 1991—93 — помічник голови СБУ, начальник апарату СБУ України, 1993—95 — заст. міністра промисловості України з питань економічної безпеки, 1995—96 — помічник Прем'єр-міністра України; 1998 — голова виборчого штабу по виборах до Верховної Ради України А.М. Кравчука, С.К. Марчука, В.В. Медведчука, О.О. Зінченка, В.В. Онопенка; 1999 — заст. керівника штабу по виборах Президента України С.К. Марчука, з 2001 — заст. Голови правління будівельної корпорації "УкрАзІаБуд".

Член Нац. спілки журналістів України, автор багатьох публікацій в газетах та книжки "Досьє генерала госбезпеки" Олександра Нездоли (2003).

Орден Червоної Зірки (1981), медалі.

НЕКРАСОВ Віктор Платонович — письменник, есеїст, публіцист. Н. 17.06.1911 у Києві. Раннє дитинство провів у Лозанні в Швейцарії, де мати закінчила мед. ф-т Лозанн. ун-ту та в Парижі, де працювала у військовому шпиталі. В 1915 повернувся до Києва. Закінчив архітектурний ф-т Київ. будівельного ін-ту (1936) та театр. студію при Київ. театрі рос. драми (1937). В 1936—38 — архітектор в архітектурних майстернях Києва, 1938—41 — актор, режисер, театр. художник у театрах Владивостока, Кірова, Ростова-на-Дону. В 1941—44 — командир взводу, полковий інженер, заст. командира саперного батальйону, брав участь в боях у Сталинграді в Україні, Польщі. Нагороджений медаллю "За відвагу" й орденом "Червона Зірка". Двічі важко поранений, 1944 після другого поранення перейшов на інвалідність і був демобілізований в званні капітана.

Р.С. Нелашківська

О.І. Нездоля

В.П. Некрасов

Л.С. Некрасова

В 1945—47 — зав. відділом редакції газети "Радянське мистецтво". З вступом до Спілки радянських письменників перейшов на творчу роботу. Написав повість "В окопах Сталинграда", яку переведено на 36 мов і перевидано 120 разів (Держ. пр. СРСР). На основі повісті невдовзі створив п'єсу, яку було поставлено в театрі імені Станіславського в Москві, в 1957 повість "В окопах Сталинграда" екранізовано під назвою "Солдати". На початку 50-х Н. — заст. голови правління Спілки письменників України. В 1954 з'явилася його повість "У рідному місті", яку 1958 екранізовано під назвою "Місто запалоє вогні". Незабаром з'явилися повісті "Перше знайомство" та "Кіра Георгіївна", де вперше було сказано про табори, та есеїстична робота "По обидва боки океану", проти якої виступив М.С. Хрущов. Внаслідок виникла перша персональна "справа Некрасова". Його засуджували на всіхких зборах, цюкали в пресі. В 1965 вийшли на екран за його сценарієм документальні стрічки "38 хвилин в Італії" та "Жила людина". У журналі "Новий мир" виходять "Місяць у Франції", а потім виправлений цензурою вачер "За 20 тисяч кілометрів. З камчатських записів".

29 вересня 1966, в день 25-ої річниці скорботних подій у Бабиному Ярі, В.П. Некрасов виголосив промову, після чого почалася нова персональна справа. Його звинувачували в тому, що він організував "масове сіоністське збіговисько". В "Новом мирі" вже зрідка друкуються його начерки, "Міські прогулянки" читає так і не побачив. Н. підписує листи на захист правозахисників, почалася нова персональна справа, яка закінчилася виключенням його з лав КПРС. Після цього письменником почало займатися КДБ. На початку 1973 у нього зроблено обшук, який тривав 42 години, потім шість днів з ранку до вечора — допити у слідчого. Н. виключили з Спілки письменників та кінематографістів і примусили обрати еміграцію. 12 вересня 1974 він вилетів до Женеви, до свого дядька, а невдовзі перебрався до Парижу, звідки виїздив до Італії, Іспанії, Швеції, Норвегії, Канади. США. Після від'їзду видав шість книжок, працював у журналі "Континент" і на радіо "Свобода" в російській та українській редакціях. Його книжки з бібліотек у СРСР було вилучено ще раніше. Помер 3.09.1987.

В Києві, на Хрещатику, на будинку, де Н. прожив 24 роки, встановлено меморіальну дошку, на Подолі відкрито бібліотеку, названу його іменем. Але твори про Київ, які він написав в Парижі, в рідному місті ще не видано, 1992 в Києві побачили світ спогади про В.П. Некрасова.

Т.А. Рогозовська, Ю.В. Павленко

НЕКРАСОВА Любов Сергіївна — медичний працівник. Н. 19.08.1948 у Комсомольську-на-Амурі (Росія). Закінчила Київ. мед. ін-т (1973). В 1974—78 — зав. відділом, санітарний лікар, лікар-епідеміолог, 1978—86 — лікар-епідеміолог; зав. епідеміологічним відділом районної санепідстанції в Києві, 1986—91 — заст. головного лікаря Київ. міської санепідстанції, 1991—96 — заст. голови Київ. міськдержадміністрації, 1996—99 — 1-й заст. міністра охорони здоров'я України, головний держ. санітарний лікар України, з 1999 — головний лікар Укр. центру санітарно-епідеміолог. нагляду.

Брала участь в розробці низки правових та нормативно-законодавчих актів в галузі охорони здоров'я, в розв'язанні питань реформування та вдосконалення організаційних основ, форм та методів профілактичних та протиепідемічних заходів. Автор понад 60 публікацій.

Канд. мед. наук (1994). Орден "За заслуги" III ст. (1998).

НЕАМ Володимир Олександрович — режисер і педагог, засл. діяч мистецтв України (1946). Н. 17.02.1895 у м. Рівне. Навчався в Київ. ун-ті та драм. школі-студії при Другому театрі Укр. Рад. Республіки (1917—19). В 1921—31 — режисер у театрах Москви, Ленінграда, Свердловська, Чернігова, Харкова; 1931—34 — художній керівник, 1940—62 — режисер Київ. рос. драм. театру, з 1961 — проф. Київ. театр. ін-ту. Помер 22.01.1980 у Києві.

Вистави: "Підступність і кохання" Й. Шіллера (1932), "Оптимістична трагедія" В. Вишневського (1933), "Живий труп" А. Толстого (1940), "Кремльські куранти" М. Погодіна (1940), "Ходіння по муках" за О. Толстим (1947, 1966), "Під золотим орлом" Я. Галана (1952), "Запобігальні ескадри" О.Є. Корнійчука (1956), "Комедія помилок" В. Шекспіра (1959) та ін. Автор книг — "Робота режисера" (1962) та "Про режисуру" (1977).